

Posłuchaj

()

(Żyła około roku Pańskiego 540).

Czas lektury: 3 minuty

W połowie piątego wieku żyła we Włoszech uczciwa, szlachetna rodzina. Długi czas małżeństwo było bezdzietne, aż wreszcie Pan Bóg pobłogosławił i urodziło się dwoje dzieci — bliźnięta, — które w Kościele świętym położyły fundament pod gmachy zakonne; byli to święci Benedykt i Scholastyka. Święty jest Patryarchą zakonników na Zachodzie, a siostra jego matką zakonów żeńskich reguły św. Benedykta, czyli Benedyktynek. Benedykt św. jeszcze w młodym wieku udając się na pustynię, zrzekł się majątku na rzecz siostry, ale ta po śmierci rodziców również zapragnęła służyć tylko Bogu. Wówczas miał już święty Benedykt klasztor na górze zwanej Monte Cassino. Scholastyka udała się do brata po radę, a ten zbudował jej mieszkanie o 4 mile drogi od Monte Cassino i przepisał jej prawie taką samą regułę, jaką swoim zakonnikom nadał.

Scholastyka ściśle zastosowała się do przepisu. Niedługo kilka pobożnych panien przyłączyło się do niej, i tak powstał pierwszy klasztor żeński, który później stał się kolebką więcej, aniżeli 14,000 klasztorów. Czem święty Benedykt był dla klasztorów męskich, tem Scholastyka dla klasztorów żeńskich, to jest: wzorem cnoty i pobożności. Zakonnice prowadziła swym przykładem do coraz większej doskonałości, i wszystkie uważały też w niej swą matkę, jak ona w nich swe córki duchowne.

Żywot świętej Scholastyki upłynął w takiem odosobnieniu od świata, że mało co o nim do potomności doszło. O jednym wszakże szczególe wspomina święty Grzegorz. Otóż święty Benedykt i święta Scholastyka widywali się raz do roku w pewnem miejscu u stóp góry Monte Cassino, przepędzając czas na pobożnych rozmowach. Wieczorem dopiero posilali się skromną wieczerzą i wracali do swych klasztorów. Jednego razu — a było to ostatnie widzenie się — prosiła św. Scholastyka brata, by z nią czuwał aż do rana. Na to Benedykt odpowiedział, że reguła klasztorna nie pozwala nocować poza obrębem klasztoru, i że on jako przełożony klasztoru tem więcej tej reguły przestrzegać powinien. Wtedy św. Scholastyka poczęła płakać, i oparłszy ręce na stole, modliła się po cichu. Święta Scholastyka. Nagle zachmurzyło się dotąd pogodne Niebo, grzmot się rozległ straszliwy, deszcz lunął jak z cebra, i wnet drogi i dróżki zalane zostały wodą: niepodobna więc było wracać do klasztoru. Św. Benedykt rzekł z łagodnym wyrzutem: „Siostro, siostro, coś mi uczyniła, — niech ci to Bóg przebaczy!“ Na to odpowiedziała Scholastyka z uśmiechem: „Tyś mnie nie chciał wysłuchać, a oto Bóg mnie zaraz wysłuchał. Jeśli możesz, wracaj teraz do twego klasztoru!“ I tak św. Benedykt musiał całą noc przebyć przy siostrze, której już żywej nie miał oglądać. W trzy dni później widział jej duszę wzlatującą do Nieba w postaci białej gołębicy. Ciało jej kazał sprowadzić na Monte Cassino i umieścić w grobie dla siebie przygotowanym. Śmierć świętej Scholastyki przypada na rok 542. Relikwie

znajdują się w Le Mons we Francyi.

Nauka moralna.

Między przepisami, jakie święty Benedykt nadał świętej Scholastyce, znajdują się także następujące: Miłuj Boga z całego serca twego, z całej duszy twojej i ze wszystkich sił twoich, a bliźniego twego, jak siebie samego. Nie czyń drugiemu tego, czegobyś nie chciała, aby tobie uczyniono. Zaprzyj się sama siebie, a naśladuj Chrystusa. Poskramiaj namiętności ciała. Bądź przyjaciółką postu. Wykonuj uczynki miłosierdzia. Wystrzegaj się zwodniczego świata, a pamiętaj zawsze na Sąd Ostateczny. — Te reguły nie są tylko dla samych zakonników i zakonnic, nakazał je Zbawiciel wszystkim ludziom. Każdy chrześcijanin nie tylko może, ale powinien się do tych przepisów zastosować. Żyjąc w czystości serca i duszy, miłując Boga nadewszystko, a bliźniego swego jak siebie samego, będziemy się Bogu podobać i pewnymi możemy być wiecznej szczęśliwości. „Błogosławieni niepokalani w drodze, którzy chodzą w zakonie Pańskim.“ (Ps. 118, 1).

Modlitwa.

Boże, któryś duszę świętej dziewicy Twojej, Scholastyki, dla okazania niewinności jej życia, w kształcie gołębicy do Nieba uniósł, daj nam za jej zasługami i wstawieniem się, żyć tak niewinnie, ażebyśmy do wiecznej radości dojść

zasłużyli. Przez Pana naszego Jezusa Chrystusa. Amen.

* *
*

Oprócz tego obchodzi Kościół święty pamiątkę następujących Świętych Pańskich, zamieszczonych w rzymskiem martyrologium:

Dnia 10-go lutego w Monte Cassino uroczystość św. Scholastyki, Dziewicy a siostry św. Benedykta, Opata, który jej duszę w postaci gołębicy widział rozstającą się z ciałem i ulatującą do krain niebieskich. — W Rzymie pamiątka św. Zotykusa, Ireneusza, Hyacentego i Amantyusza, Męczenników. — Tamże przy via Lavicana pamiątka 10-ciu Żołnierzy i Męczenników. — Także w Rzymie przy via Appia uroczystość św. Soterisy, Dziewicy i Męczenniczki. Według świadectwa św. Ambrożego pochodziła z zacnych rodziców, mimo to z miłości do Chrystusa mało ceniła znaczenie przodków, godności konsulackie i stanowiska honorowe. Ponieważ oparła się wezwaniu ofiarowania bożkom, więc długo ją bito pięściami, a gdy jeszcze inne męki z podziwienia godną wytrwałością zniosła, wkońcu ścięta mieczem, radośnie pośpieszyła do swego Oblubieńca. — W Kampanii pamiątka św. Sylwana. Wyznawcy i Biskupa. – W puszczy Rhodis przy Sienna uroczystość św. Wilhelma, Pustelnika. — W okręgu Rouen pamiątka św. Austreberty, Dziewicy, uświetnionej licznymi cudami.

Jak podobał Ci się ten wpis?

Kliknij na gwiazdkę, by go ocenić!

Oceń

Średnia ocena / 5. Policzone głosy:

Jeszcze bez oceny. Bądź pierwszy!

Jeśli podobał Ci się ten wpis ...

Obserwuj nas na mediach społecznościowych!

Related

Copyright Mavientura Projects e.K>